

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagasi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50.

AMUNT I CRITS

—Visca l'Autonomia!... Però també... Visca la República!...

L' hora de Catalunya

Aviat lluirà, amb sos colors frescos, el nou mapa d'Europa. Aquest mapa serà el de les Nacionalitats. Els Estats artificials han caigut i els Estats nacionals estan constituïnt-se.

En el mapa nou, cap nacionalitat no quedarà amagada sota els colors mentiders dels grans Estats unitaristes. Les unes, seran independents. Les altres, plenament autònomes. Nous colors en el mapa, noves llibertats en el món.

Hauran d'ésser una excepció, en el mapa nou, les nacionalitats ibèriques avui sotmeses a l'unitarisme espanyol? No apareixerà Catalunya amb un color propi, com a poble autònom i lliure, en el mapa d'Espanya? Seguirà havent-hi per les parets i pels Atles, aquest mapa de les 49 províncies, que és un mapa d'ignominies, de misèries i d'esclavituds?

En el relleu d'Europa toca l' hora de les nacionalitats. Ai de Catalunya, si aquesta hora passés inútilment! Ara és l' hora catalans; ara és l' hora... L' hora d'obtenir la llibertat del nostre poble.

Si aquesta no fos, per a Catalunya, l' hora de la llibertat, seria l' hora de la vergonya.

Cal aconseguir la llibertat de Catalunya. I dins la Catalunya alliberada, el règim democràtic farà lliures els catalans.

Tres fets

EN aquests dies bulliciosos s'han produït tres fets excepcionals, que podem classificar: a) Ineficàcia de la política clandestina; b) Aparició pública i decidida del separatisme català; c) Declaració de que la futura autonomia serà exclusivament de classe.

Catalunya va recollir la nova, una mica vaga, de la proximitat de l'autonomia. El remor se concretà en una frase del president de la Mancomunitat: «No trigarà ni vuit dies.» La petició dels Municipis se'n va aparèixer com la darrera i apoteòsica demanda que feia Catalunya. I de sobte el conte de la lletera té una nova aplicació. L'autonomia seran unes delegacions de la Mancomunitat. Els ministeris un somni, el parlament un somni. De Madrid arribava un «non possumus» definitiu.

I Catalunya ha callat, perquè la «Lliga Regionalista» portava tan amagades les seves negociacions, que el poble no sap si realment perd lo que li havien anunciat era ja seu. L'obtenció de l'autonomia, així, se reduïx a una de tantes maniobres cauteloses i intrincades executades per la «Lliga». Catalunya les ignora, i arribada la defraudació, Catalunya arronsa les espatlles. I com que la desllealtat dels incomplidors és amb un partit, o els capitosts d'un partit, i no pas amb Catalunya ¿qui estranyarà siguin normals les palpitations de Catalunya, en la jornada de les desil·lusions autonomistes?

Quan la «Lliga» és derrotada a Madrid, apareix a Barcelona, en plena plaça pública, el separatisme. Que ja existia? No; un crit, un centenar de crits, no són una idea, ni la expressió vertebrada d'una voluntat. En Macià, davant de tota Catalunya reunida en el Palau de la Generalitat i d'Espanya que escoltava lo que aquell dia se deia a Catalunya, ha confeccionat un programa amb una frase: «L'autonomia és una servitut.» I fidel amb el seu pensament, no el desvirtua i demana: primer, la independència de Catalunya; segon, la intervenció obrerista en el catalanisme.

Aquest fet planteja un problema. El separatisme ¿és ícit o no? Les idees no delinqueixen—han dit, inclòs les dretes. En Maura ho ratificà: No hi han partits ilegals. No ho són enlloc del món els separatistes. Aquest serà el valor d'En Macià, l'haver recollit i cristal·litzat el sentiment d'uns quants catalans, els que siguin. Però no creiem en l'eficàcia de la nova agrupació. No la tindrà, ni dintre de la política catalana. I si per l'efervescència de les hores actuals prengué força, encara que petita, no contribuiria més que a afirmar la posició de la «Lliga» davant del poder central i dintre de Catalunya.

Però el fet s'ha produït...

El senyor Cambó va anunciar en el seu discurs darrer que les qüestions socials serien excloses de la sobirania autonomista. El senyor Cambó té, per lo vist, una visió

patronal de l'autonomia. Per a ell, el propietari ha de tenir el públic i el jutge catalans, per a que amb lleis catalanes li adobin la hisenda pública i la privada quan estigui en litigi; però l'obrer, el català desposseït, no pot tenir lleis seves, ni en la hisenda pública ni en la domèstica.

Aquesta concepció de l'autonomia, dividint als catalans en dues categories, ve a donar la raó an aquells que tenien el catalanisme per una invenció conservadora, pre-conitzant als obrers la seva indiferència davant la qüestió catalana. El senyor Cambó ho confirma: els obrers no han d'obtenir res de Catalunya. El seu Estat és el central; la seva vila, Madrid. L'autonomia no serà més que per als senyors de Catalunya.

El senyor Cambó no ignora que la organització més potent de Catalunya és la obrera. La Confederació Regional del Treball reuneix cent mil sindicats, i el senyor Cambó deu témer que l'autonomia de Catalunya precedeixi a la llibertat de Catalunya.

PARADOX

Els gemecs dels alemanys

ELS alemanys han perdut. I ara gemegen. I com gemegen! D'ençà que va firmar-se el armistici, de l'Alemanya no surten més que plans i plors.

Diuen que no tenen queviures, que es moren de gana, que les condicions de l'armistici els condemnen a la fam... Tot això serà molt cert, encara que no és impossible que els alemanys exagerin una mica les seves tristesses, a l'objecte de fer més llàstima als aliats i als neutrals. Potsen en els gemecs dels alemanys hi ha una part de l'art del captaire.

Aprovem de tot bon cor que els aliats, ara que els alemanys gemegen i pidolen, tornin bé per mal, i enviïn queviures a la gent que mesos enrera volia menjar-se el món sencer i que ara limita la seva ambició a menjar un bon plat de sopes. Però no cal oblidar que els qui ara gemegen, són els mateixos que durant quatre anys han fet gemegar mig món.

Avui ploren i es desesperen perquè no poden fer-se passar la gana. I ells han fet passar gana mesos i anys, als habitants de les regions ocupades i als infelissos presoners.

Perquè els aliats exigeixen a l'Alemanya 5,000 locomotores i 150,000 vagons de ferrocarril, quines exclamacions i quines plorarelles! Ja no es recorden que aquest material ferroviari que se'ls exigeix només representa una part del material que ells van pendre als aliats, i especialment als belgues.

Perquè els aliats exigeixen a l'Alemanya que mantingui les tropes de l'Entente que han d'ocupar una part del seu territori, quines protestes i quins crits! No obstant, els alemanys han obligat, durant tot el temps de la guerra, a les poblacions ocupades, a mantenir els exèrcits imperials. Tothom sap les terribles requisques que els alemanys han

realitzat. I no solament requisques de materials i de queviures, sinó també d'homes i dones i criatures, deportats a milers per a fer-los treballar en profit dels alemanys.

Les condicions de l'armistici, comparades amb la conducta dels alemanys durant la guerra, són suaus i dolces. Allò que tenen de dur, no és res comparat amb els procediments germànics. I perquè actualment es veuen en el cas de sofrir una part dels dolors que ells han fet sofrir als altres, es posen a plorar, i demanen amb veu anguniosa una gràcia de caritat.

Està bé que se'ls doni el troç de pa que demanen. Però ningú no ha d'oblidar quina va ésser la seva conducta durant els anys de sang, de dol i de ruïnes que han fet viure al món.

FULMEN

ALESHORES...

A un estudiant molt democrata, de simbòliques pensades i de idees avençades li va dir cert aristòcrata:

—Sapiguer m'agradaria perquè aubrigues pensaments il·lògics i disolvents no obstant ta saviduria.

Si en lloc de rústic pagès, ets il·lustrat per que enveges a tothom i sermoneges amb sanya contra el burges?

Poguent teni un acomodo distinguit i molt brillant perquè vols ser humillat?

Quan pensaràs d'altre modo? —Quan no brillin les estrelles; quan no es vegin tantes farses; quan no ens governin comparses que fan lo que volen elles.

Quan s'encuadrarà l'esfera; quan les mils i mils corrents dels rius, vessants i torrents se'n entornin cap a enerra.

I, en fi, quan la creació d'un nou món, Déu o Mahoma fassin, dels sers dona i home, un model de perfecció.

AGUILETA

Gat per llebra

EN els primers dies tot el món va caure en la ratera. La rendició d'Alemanya constituïa una doble victòria: queien els Hohenzollern i s'aixecava el poble alemany. A un règim d'opressió succeïa una vida de llibertat. En Liebnick sortiria del presiri per a ocupar la presidència de la República; en Guillem baixaria del trono per a viure, i gràcies, desterrat en una illa deserta qual-sevol.

Fantasies del desig sempre renyides amb l'aspere realitat! Tractant-se d'Alemanya havien ja de sospitar que la revolució inventada pels socialistes del Kaiser era una kama kolossal.

Germània s'ha rendit però s'ha esmenat. Obligada per la fam i per la grapa formidable d'En Foch, ha demanat clemència, però en el fons de la seva ànima ha guardat la seva dèria imperialista i, fingint un canvi que no ha sofert, vol fer veure als aliats que és el poble alemany, víctima també de la guerra, el que avui comença una vida de civilitat que el fa digne de figurar sense menyspreu en el concert de les nacions civilitzades.

La martingala de la revolució resulta un jo no hi era! ridícol i repugnant. Els socialistes que avui volen eludir responsabilitats són els mateixos que estrenyien la mà del Kaiser felicitant-lo per la invasió de Bèlgica, els que votaven tots els crèdits de guerra, els que consentien la presó d'En Liebnick i de la Rosa Luxemburg, els que feien de comparses al pangermanisme, els que llepaven les botes dels generals subvencionats per la casa Krupp. S'han tret el casc prusià i s'han posat la gorra obrera, però duen a dintre el mateix esperit brutalment salvatge, amargat per la derrota.

Tenen encara al coll el peu del vencedor i ja somnien en una potent República germànica que domini al món. Pretenen debilitar

a les nacions victorioses fomentant, a força de diners, un maximalisme pertorbador, i procuren enfortir-se amb l'incorporació de l'Austria alemanya, l'aliança amb Hungría i el pacte amb el moro Muza si aquest existís i els pogués ajudar a la revenja.

Afortunadament el joc s'ha vist ara ben clar i els aliats no s deixaran commoure per les hipòcrites queixes dels llops disfressats d'ovella. Alemanya tindrà de pagar els danys causats a Bèlgica, a França i a Serbia. Els accionistes de la casa Krupp, entre ells l'ex-Kaiser, tenen diners: que els treguin. Aquesta revolució que respecta curiosament els bens dels Hohenzollern i no vol tornar les riqueses robades a Bèlgica, no mereix cap mena de consideració.

Nosaltres cridem l'atenció dels obrers perquè no s deixin sorprendre per falses propagandes. L'Alemanya d'avui que vol aparèixer com a revolucionària és la mateixa Alemanya absorbent i militarista, esperança dels burgesos, idol dels clericals i amparadora de totes les tiranies.

JEPH DE JESPU

La victòria d'Europa,

no pas la nostra

ELS exèrcits civils han triomfat sobre els exèrcits militars, i com una Ossia immensa s'aixeca per a l'Humanitat entera el sol de la Llibertat i la Justícia.

Fins per a Espanya. Per a aquesta Espanya germanòfila i jesuítica. El Sol que està encara cobert per nuvolades denses i negres, que és preludi de tempestes.

Amb el cor en suspens i els punys crispats esperem el desenllaç del suprem interrogant. Però tot esperant, lluitem.

Cauen els emperadors i cauen els imperis i els canons i els artefactes de guerra serveixen d'esbarjo i expansió a les multituds curioses i als infants.

Les víctimes estan venjades i els butxins humiliats, però aquí tenim de vèncer encara als únics que queden en peu: els germanòfils espanyols, que constitueixen la nostra abjecció i la nostra vergonya.

Dir-se encara germanòfil avui, germanòfil en el pur sentit de la paraula, és dir-se violador de Bèlgica i assassí de dones i infants.

El plet de fronteres enllà, el plet d'Europa està resolt. El plet de casa nostra, no encara. Hem d'anar amb Europa, i per a anar-hi hem de passar per damunt la germanofília espanyola i el règim que la representa i l'encarna.

L' hora és ara; demà serà tard. L'aliança de esquerres ha de tenir un objectiu més gran i digne que guanyar unes eleccions.

Mireu aquesta gent poruga i mequina, mireu tot això que'n diuen dretes: tremolen, tenen por i s' uneixen.

Tots coincideixen, perquè són encara germanòfils kaiseristes, explotadors sense consciència, pops infectes que viuen arrapats als atavismes.

Els ens donen l'exemple per a la nostra hora.

Ha vingut la victòria dels aliats i la d'Europa; falta ara la dels que des d'aquí som també aliats i volem entrar a Europa per la porta gran, per la de la Llibertat i per la de la República, per la única digna.

La victòria dels aliats ja l'hem celebrada; la nostra encara l'hem de guanyar.

Si tot el procés d'aquesta immensa revolució, que ha sigut la guerra, s'hagués d'acabar aquí, jo soc un dels que no s donaria per satistet.

MILIU

A un detractor de la França

Desa't noi; les profecies qu'escampaves tan a gust de l'abigarrada colla de guineus i cor-eixuts, han fet figa, com aquelles d'En Viriato i l'Hindenburg. Tú, qui els crims glorificaves sens vergonya i sense embuts,

La tasca d'En Foch

—Deixem-la sense unglots, que aixís no hi tornarà.

no dubtant de que la força bruta, guanyaria; tú, qui abocaves les injúries, les mentides i els insults a raig fet, damunt dels pobles que donaves per difunts; tú, el valent, el patriota, liberal de nou encuny qui de cara a la pesseta vas a frec a frec del furt, i amb tal de fer guany, no mires en si jugues nèt o brut; tú, el devot de missa i olla qui't vendries a Jesús més barato que'l venia Judés; son deixeble ful, digues: ¿com t'ho arregles ara per engiponà un discurs que convencí als conterutlis de què encara no heu perdut? Qui't creurà d'una paraula? Què'n faràs d'aquell orgull i d'aquell cinisme estúpid que mostraves a la llum? Creu-me, amaga't. De consciència, de moral i de virtut, per mai més enllac en parlis, ni entre savis ni entre rucs; que'l més tonto et respondria: «ja't coneç que't dius marduix», que'l món volta més depressa de lo que't convé an a tú i algun altre escanya-pobres de la mena dels barruts. Creu-me. Tria els plats més fondos, menja, beu i ronca a gust, deixa't deaviduríes com d'argúcies i d'embulls; sovint palpa't la butxaca tot girant la vista amunt, i encamana't a la Verge protectora dels ganduls.

SONATA LIV

COM a ploure ja va ploure avui fa vuit dies, però per aigua que caigués tota era poca per a apagar el foc patriòtic encès en el cor de tots els catalans que ja veiem apropar-se més i més l'autonomia integral de nostra pàtria.

Els governants ja comencen a donar-sen compte de que no pot contrariar-se la voluntat unànime d'un poble i avui tots volen resoldre el problema de Catalunya qui amb cataplasmes de delegacions qui amb píldores d'administració descentralitzada.

Es inútil, el nostre mal no té més que un remei i aquest és la instauració ràpida d'una plena autonomia. Lo que deu procurar-se és aplicar-lo aviat aquest remei, perquè si s'aguditzava la dolència potser l'autonomia no seria prou i qui sap on aniríem a parar.

I a tot això amb aquest Govern d'estaquirots, de gent que, com l'Alba, han actuat exclusivament d'ase de l'hortelà, no lladrant ni deixant lladrar, no governant ni deixant governar.

Per a mi millor. Tothom ho diu que això no pot aguantar-se, però massa dura, i és que sembla que tots siguem masells i no'ns sentim de res. Ens falta la voluntat col·lectiva, no surt ningú capaç i apte per a cridar. Som-hil. Tot caurà per podrit, i és llàstima, perquè faria molt més bonic veure com el poble ho enderroca.

El poble que té braç per a fer aital cosa també tindrà força per a bastir un nou i magnífic edifici; el que espera resignat a que caigui per si sol un règim que l'oprimeix i envileix no sabem que aixecará sobre les desferres i a lo dolent d'avui seguirà lo pitjor de demà.

I mentre tant, arreu del món una ona de democràcia ho invadeix tot, i senyors tant de la dreta com és l'Antoni Maura, tenen que reconeixer-ho i confessar que no hi han poders al món que puguin contenir aquesta corrent que porta a tots el pobles de la terra a lliberar-se dels vells lligams.

Què espera el poble d'Espanya? Què els ciutadans de la avençada Catalunya? Hom s'ho pregunta i no sap què respondre's. I és molt trist. Molt han promès tant En Lerroux com En Domingo. Se tracta d'un altre pavo republicano? Es que fan pels bolxevics que treballen arreu? Es que fan pels mateixos correligionaris que necessària i indubtablement tindrien d'ésser exclosos de la governació del país?

Dir-ho, don Alexandre, ja que sembla que vostè és qui vol posar-se al davant del moviment republicà. I si és que no vol posar-s'hi, si té por d'ellsseus o de governar un poble que com tots els pobles serà un cavall desbocat, muts i a la gàbia. Al cap d'avall avui com avui vostè no és diputat ni res. No'n té ni una obligació imprescindible de ficar-se en la vida pública de Catalunya i d'Espanya.

Més clar sobre això del règimen tindria de parlar, al meu entendre. En Cambó i per la seva boca tots els de la Lliga. Seguiu en la mateixa còmoda situació de no ésser de res ni de ningú? Estan disposats a conuiu amb una república o són monàrquics? Després de tot potser és millor per a nosaltres que segueixin com sempre. Jo casi crec que si; els reformistes fan igual. A Espanya encara hi ha un exercit que pesa molt, i abans que una dictadura militar tot lo que vulguin.

Alemanya se va rendint i demanant clemència: ja tant se li endona d'entregar cuirassats o submarins, únicament crida:

—Kamerades: estem afamats! Tenim gana, germans! Un mos de pa per l'amor de Déu.

I aquest crit té de coniuure a tothom i sobre tot als neutrals com nosaltres, que sempre menjàrem pa del dia i no'ns faltà la beguda ni àdhuc els bons aliments. Bevem.

MORITZ XII

Nota de fora

Cadaqués.— El dissapte passat també se feu en aqueixa vila una grandiosa manifestació per a celebrar la victòria dels aliats. La manifestació, a pesar del mal temps, fou imponent, demostrant tot el poble sa alegria i sa impaciència per a rompre les cadenes.

Un esclat de noies lluien sa juvenesa i bellesa, portant banderes de les nacions victorioses i anant engalanades amb ses colors.

La senyoreta M. Hortat llegí una bellíssima allocució. Tot seguit se feu un sopar de més de cent coberts, servit esplèndidament per les ciutadanes C. Cabinas i Carbó, al final del qual

s'envià un telegrama a M. Clemenceau felicitant als exercits victoriosos, i el senyor Delfin brindà en gran, al·ludint a l'acte que's celebrava, emocionant verament al públic, que, amb son crit de «Fraternitat!», al·ludí a que's deixessin petiteses de partit per a atendre a la política gran, que en son dia ha de redimir als que patim fam i sed de Justícia.

Acabà l'acte cantant tots a una, acompanyats del piano, el gloriós himne *La Marsellesa*.

Els vells federals ploraven d'emoció al veure tan aprop la realització de son ideal.

DE LA MARCA «IMBROGLIO»
EMBOLICA QUE FA FORT

Pel·licula còmic-xiulable, de metratge ignorat

Quadre primè. El Parlament. Enraona un orador, lliberal i enredador, anomenat el Valent.

—No— diu, —no's pot tolerar que'l pressupost passi així; s'ha de mirar i discutir, s'ha de posar tot en clar. I si al Govern li és molest el nostre lleal «control», allà fora fa bon sol; que's retiri i està llest.

(Cris, aplausos, frenesi. Un li dona una abraçada i li diu amb veu cascada: —Si fa llista, pensi amb mi.)

Quadre segon. Al carré. Apinyada, neguitosa, la gent comenta, curiosa, lo que passa i lo que ve. Surten els xicotets dels diaris.

—Foc nou! —El Govern a terra!... —La victòria de l'esquerra!... —Successos extraordinaris!... —El conde es posa la faixa!... —El Disloquet!... —La Defensa!... I a tot això, el públic pensa: —Però bé; i el pa, quan baixa?

Un salonet. Mig tapats per espessos cortinatges, tres coneguts personatges conversen amb mots trencats. —O em deu la vara primera o no accepto.

—Em sembla bé. —Pel que'm toca a mi, us diré que prenc qualsevol cartera. La qüestió és sacrificar-se. —Justament, és el meu vici: sobre tot, el sacrifici! —Si, senyors; abaix la farsa! —Bé, i programa?

—Ja se sap: millores, renovació, molt progrés, molta instrucció... tot lo que us passi pel cap. —Procediu de bona escola... —Lo mateix que vos...

—En fi, ¿demà, doncs, tornem a obrir? —Sí, sí. I que rodi la bola.

Altre cop al Parlament. Amb un raig de veu atroc, un diputat curt i gros arma raons al Valent.

—No ens convencereu— li diu; —no acceptarem la trafica, per més que tingueu palica, per més que siguem un viu. Si ahí el pressupost devia ser discutit seriament, ¿per què avui forçosament n'hem de passar tanta via? ¿Per què això? ¿Per quins cinc scus dona el vostre arbre aquests fruits i els sets semblen ara vuits i els vuits els feu tornar nous? ¿Sou vos el que a obrà aixís gosa o és un perfecte arlequí?...

I quan semblava que aquí nava a passà alguna cosa, de cop, d'un modo sobtat, el xorro de veu es tanca, la pantalla es queda blanca i un diu: —Què?... Ja s'ha acabat?...

C. GUMÀ

La dolça nova

Ací i enllà d'enllà, les onades de l'alegria dels pobles s'escampen com reguer de pólvora. Ací i enllà a les crestes de les muntanyes i a les entranyes dels abims, on bateguen cor endins la volta d'un pit, s'és manifestada palesament la dolça i ubriagadora esperança d'un demà més humà, i a l'hora s'és remarcada amb tota la força que amara les ànimes cíviques i altruistes, la ditxa d'haver emmudit els sots d'unes eines que han xopat la terra amb la sang dels homes.

Arreu han esdevingut suara els pobles engalanats, i fins la gent ha romat, després del treball quotidià, endiumenjada... Però no arreu han doblat a pau i a glòria les campanes, perdudes allà al cim d'un campanar, que aixeca ses espalles falment com si volgués abastar els núvols...

Es que pot haver-hi cor que no s'aixampli, a l'ésser sabedor que l'humanitat ha deixat de sagnar? Es que pot haver-hi cara que no esdevingui somrienta per la nova santa?

I jo que ni vull ni puc creure que això pugui ésser, jo que jamai podré capir l'home que frueix la dissort del pròxim, tinc de clotar el cap i cloure les parpelles per a rumiar... rumiar sempre... ja que la realitat em diu:

«Ni totes les campanes han tocat a glòria, ni tots els cors s'han amarat de goig, per la santa, per la dolça noval»

J. L. ANCLUS

La Bandera Catalana

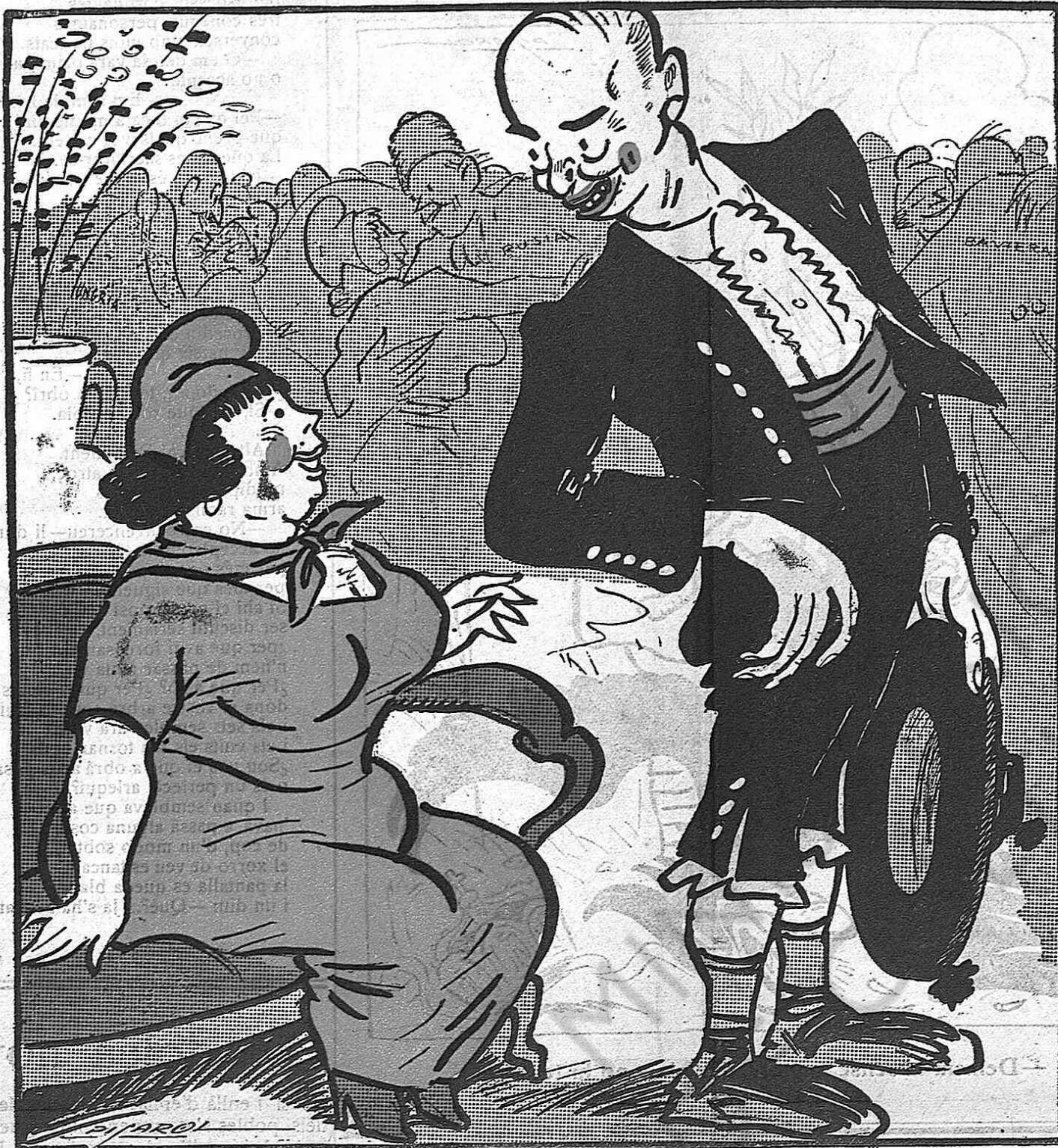
Al poeta Josep Carne

La Bandera Catalana no ha d'ésser conservadora, sinó que ha d'ésser senyora de la fe republicana.

Que no veus que'ls Mags se'n van, qui sap quan tornaran? i, en son lloc, la Democràcia, brillarà, radiant de gràcia?

El Món, en sa gran carrera, sos esguards mai torna enrera.

Invitació a la dansa

—Què?... la ballem o no la ballem?—

No veus en el firmament
la Nova Estrella d'Orient?
D'aquest Orient tan preuat
que's nomena LLIBERTAT?

Ara que la Pau reviu,
i el goig als cors hi somriu,
no hem d'estrenye'ns bé les mans
els que som bons catalans?

Hem de viure d'ironies,
d'enveges i hipocresies,
avui que tant s'ha lluitat
per la Santa GERMANDAT?

Oh, no, poeta i senyó
de l'Edèn Conservadó;
tot lo arcaic toca a son fi;
hem de crear un Art que siga Excels, Diví.

La Bandera Catalana
no ha d'ésser conservadora,
sinó que ha d'ésser senyora
de la fe republicana.

ORLAND D'ARIMONT

Dies d'exaltaments diversos foren els de la setmana passada.

Els uns contents, els altres indignats, tots els ciutadans cridaven una cosa o altre.

Banderes, cants, trets de revòlver, sabres lluint al sol...

Qualsevol hauria dit que aquí començava la guerra, quan a tota Europa l'acabaven.

Bon Déu, necessitàvem aquest revulsiu els espanyols, perquè mireu que'n feia de temps que se'ns rovellaven el cor, el cervell i les frontisses!...

Per a demà hi ha anunciat un banquet popular ofert per totes les joventuts nacionalistes radicals al diputat senyor Macià.

I es donarà un cas curiós.

Es donarà el cas de que la vianda se la menjaran els uns i el mal de ventre el tindran els altres.

Al «Centre de Dependents» se donarà, el pròxim dissabte, un àpet en honor de les nacions Sèrbia i Bèlgica.

Inútil dir que aqueixa serà, pot-ser, la festa més entusiasta i més simpàtica de quantes festes aliadòfiles s'hauran celebrat.

Que'ns hi comptin en esperit, sino en altra cosa.

Ara sí que ho veig segur que la tindrem. Els carques de la «Lliga de Montserrat» han organitzat un solemne triduu per a impetrat del Cel la immediata consecució de la llibertat de Catalunya.

Ja ho sabeu, doncs.

La autonomia, segons els clericals, ens té de venir del cel.

Déu faci que no vingui en forma de pedregada.

Amb motiu de haver-se acabat la guerra, les autoritats s'empenyen en que els articles de primera necessitat tornin al preu de la taxa.

Ja no els creiem.

També s'empenyaren en que els preus no oscillessin quan la taxa va fixar-se i... els articles de primera necessitat se burlaren del governador.

Es a dir, els articles no; els acaparadors dels articles.

Que a Espanya són els amos de les autoritats.

De tot arreu d'Espanya se reben notícies dient que les dretes se concentren.

Millor

RETRAT DEL Marescal Foch

TAMANY 26 X 23 IMPRÉS
SOBRE MAGNÍFICA CARTULINA

Preu. Ptes. 0'25

Dintre pocs dies se posaran a la venda els retrats de Joffre, Wilson, Rei de Bèlgica i Rei de Sèrvia, del mateix tamany i preu que el d'En Foch

Se ha puesto a la venta el libro

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de
la vida práctica para 1919

PRECIOS

En rústica. 1'50 ptas.
Encuadernado. 2'—

Com més concentrades, més fàcilment podrem voltar-les i fer el copo.

La concentració no té cap valor en el terreny revolucionari.

Lo que falta és llet, concentrada.

Quina honra per a la família!

El regidor carlí senyor Bolós fa constar en la premsa que ell va retirar-se del Saló de sessions quan se posaren en votació els acords sobre els festeigs amb motiu de l'armistici.

Diu que ell celebra que s'hagi acabat la guerra per lo que toca al «vessament de sang» però res més.

Pobre colometa!...

Si arriben a guanyar els teutons, s'hauria enganxat banderes fins al cul de les calces.

Els aristòcrates madrilenys han publicat un manifest.

I en dit document se parla de la *chusma encanallada*.

Es la obsessió.

Aquests senyors varen mirar-se un dia al mirall, i es tenen sempre presents.

En Cambó espieta.

Mateix que un vulgar Royo Villanova, En Francisquet ha fet sabedor al govern, en ple Congrés, de que a Catalunya existeix un grupu de separatistes.

No ha usat encara la paraula *hidra*... però *todo se andará*.

No es queixaran a la Plaça de la Cucurulla. El seu leader exerceix de perfecte governamental a la espanyola.

Un èxit allò que's diu esclatant no l'ha pas tingut En Cambó en lo de la petició de l'Autonomia.

La proba és que en la reunió de parlamentaris, després de llarga discussió, no hi hagué acord i que les sessions han durat tota la setmana i que fins demà no se sabrà la forma de la sollicitut.

I és que l'aixerit leader s'ha refiat sempre massa dels seus *afins* manàrquics, vells cacics, mala aviram, que no tranzigeixen amb cap llibertat... ni amb la de casa, pel sol fet de dir-se llibertat.

Desenganyeu-vos. La llibertat vindrà, però amb la República.

En Puig i Cadafalch diu que és tan segur que tindrem l'Autonomia integral, i ben aviat, que ja no més «se preocupen de comprar els coets i les traques» per a celebrar-ho.

Conformes.

En lo que no estem d'acord és en una cosal

En que ell creu que les *traques* han de venir després de l'Autonomia, i nosaltres creiem que tenen de *petar* abans.

S'han constituït a Barcelona un Comitè d'Estudi i d'Acció internacionalista Pro-Societat Nacions.

Entre altres coses, aqueix Comitè estudiarà els drets de Catalunya.

Així estem?

S'han d'estudiar?

Jo em creia que ja ho teniem a la butxaca!

Solemnia i seriosa fou la cerimònia del Palau de la Generalitat.

S'entregà l'album d'actes dels Ajuntaments demanant l'Autonomia integral, als senyors Diputats. I tot anà com una seda per als de la «Lliga».

Es a dir, tot no.

Hi hagué l'estridència d'En Macià, que donà la nota radical i, per tant, la nota simpàtica.

Però, més mal que En Macià els hi feren els monàrquics aplaçant les decisions per a un altre dia.

Amb la victòria, sembla que ens hagi entrat la carpanta als satisfets aliadòfils. Cada dia banquet i dia per altre *lunch*. No ens entenem de feina: Dijous el de etiqueta, avui un organitzat per l'«Associació Pro-Mutilats francesos», que's celebra al Magestic-Hôtel baix la presidència d'honor de En Joffre.

Aquests són els més trascendentals.

Està bé que'ns atipem; però pensem que no és precisament a la taula on se guanyen les posicions.

Avui, al banquet; demà, allà on ens diguin.

S'ha acordat per l'Ajuntament projectar i subvenir un Monument als llegionaris catalans morts en la gran guerra.

L'idea no està mal.

Ara falta només que els iniciadors no s'arronsin.

I que el projecte pugui ésser una realitat ben aviat.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELA, carrer del Olm, número 8.